
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 6/3-4(51-52), 165-168

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. SPRAWA ZWOŁYWANIA WALNYCH ZGROMADZEŃ IZB ADWOKACKICH w 1962 r.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 2 lutego 1962 r.)

W związku z uchwałą Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20 stycznia 1962 r. w sprawie zmiany § 3 ust. 1 Regulaminu walnych zgromadzeń izb adwokackich w sensie umożliwiającym przedłużenie terminu, w ciągu którego powinno być zwołane walne zgromadzenie, oraz w związku z koniecznością ustalenia terminów walnych zgromadzeń w taki sposób, który by umożliwił Wydziałowi Wykonawczemu delegowanie swych członków na walne zgromadzenia poszczególnych izb adwokackich, Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej

u chw a li ł:

zwrócić się do wszystkich rad adwokackich z wyjaśnieniem, że walnych zgromadzeń nie należy na razie zwoływać i że zgromadzenia te będą mogły być zwoływane po uprzednim skonsultowaniu się z Wydziałem Wykonawczym Naczelnej Rady Adwokackiej.

Jednocześnie Wydział Wykonawczy postanowił wyjaśnić radom adwokackim, że w myśl § 2 Instrukcji kasowo-rachunkowej dla rad adwokackich, uchwalonej przez Wydział Wykonawczy w dniu 14 grudnia 1951 r. a podanej do wiadomości Ministerstwu Sprawiedliwości i potwierdzonej przez Ministerstwo pismem z dnia 29 stycznia 1952 r. L. dz. WA 3165/51, jeżeli do dnia 1 stycznia preliminarz budżetowy nie zostanie zatwierdzony, rada adwokacka w nowym okresie budżetowym powinna pobierać składki i inne dochody oraz dokonywać wydatków w granicach ustalonych dla poprzedniego okresu budżetowego.

Składka na Fundusz Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA, zgodnie z uchwałą Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20 stycznia 1962 r., powinna być od dnia 1 stycznia 1962 r. podwyższona z 75 na 90 zł.

2. SZKOLENIE APLIKANTÓW ADWOKACKICH W ZAKRESIE USTAWODAWSTWA GOSPODARCZEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 2 lutego 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich z dnia 26 stycznia 1962 r. w sprawie Kursu Ustawodawstwa Gospodarczego dla prawników organizowanego przez ZPP w okresie od 1.IV.1962 r. do 30.VI.1963 r., mając w szczególności na

uwadze celowość zbiorowego objęcia szkoleniem z zakresu ustawodawstwa gospodarczego aplikantów adwokackich oraz fakt, że Kurs, jako zaoczny, nie odrywa od zajęć bieżących,

postanowił:

1. polecić radom adwokackim, aby zgłosiły na Kurs Ustawodawstwa Gospodarczego dla prawników, organizowany przez Zarząd Główny Zrzeszenia Prawników Polskich, wszystkich aplikantów adwokackich, którzy mają więcej niż 15 miesięcy do ukończenia stażu, licząc od dnia 1 kwietnia 1962 r.;
2. ryczałtową opłatę za Kurs w kwocie około 450 zł od uczestnika — pokryć z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich;
3. aplikantów adwokackich, którzy po ukończeniu Kursu złożą egzamin z wynikiem pomyślnym, zwolnić przy składaniu egzaminu adwokackiego od egzaminu z ustawodawstwa gospodarczego.

3. ADWOKACI WYKONUJĄCY PRAKTYKĘ NIE POWINNI PODEJMOWAC SIĘ FUNKCJI PRZEWODNICZĄCYCH KOMISJI LOKALOWYCH PRZY PREZYDIACH MIEJSKICH I POWIATOWYCH RAD NARODOWYCH

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 lutego 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 30 stycznia 1961 r. o wyjaśnienie, czy objęcie przez adwokata funkcji przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego) powiatowej komisji lokalowej nie koliduje z zadaniami adwokatury lub z wykonywaniem zawodu adwokata,

postanowił:

na zasadzie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury wyjaśnić, co następuje:

Wydział Wykonawczy w uchwale z dnia 1 czerwca 1955 r., przesłanej wszystkim radom adwokackim do wiadomości przy piśmie z dnia 3.VI.1955 r., wypowiedział się przeciw powoływaniu adwokatów do sprawowania funkcji przewodniczących komisji lokalowych przy prezydiach miejskich i powiatowych rad narodowych, gdyż pełnienie tej funkcji przez adwokata koliduje z wykonywaniem zawodu adwokata (art. 61 ust. 1 ustawy o u.a.).

Powyższą uchwałę z dnia 1.VI.1955 r. Wydział Wykonawczy przekazał jednocześnie Ministerstwu Gospodarki Komunalnej z prośbą o poinformowanie prezydentów miejskich i powiatowych rad narodowych, że nie należy powoływać adwokatów do sprawowania funkcji przewodniczących komisji lokalowych.

Stanowisko wyrażone w powołanej uchwale Wydziału Wykonawczego z dnia 1.VI.1955 r. pozostaje nadal w mocy.

4. WPIS NA LISTĘ APLIKANTÓW ADWOKACKICH NIE JEST DOPUSZCZALNY BEZ ODBYCIA APLIKACJI SĄDOWEJ I ZŁOŻENIA EGZAMINU SĘDZIOWSKIEGO (art. 75 u.o.u.a.). DOTYCZY TO RÓWNIEŻ OSOB, KTÓRE ZAJMOWAŁY STANOWISKO ASESORA LUB REFERENDARZA ŚLEDZIEGO PROKURATURY.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 16 lutego 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Opolu z dnia 27 stycznia 1962 r. o wyjaśnienie, czy zajmowanie stanowiska asesora lub referendarza śledczego prokuratury jest równoznaczne z posiadaniem warunków przewidzianych w art. 75 u.o.u.a.,

postanowił:

na zasadzie art. 32 ustęp 1 pkt 3 ustawy o ustroju adwokatury wyjaśnić, co następuje:

Stosownie do § 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 listopada 1960 r. o aplikantach i asesorach sądowych (Dz. U. Nr 51, poz. 301), przepis art. 75 ustawy o u.a., dotyczący obowiązku odbycia aplikacji sądowej i złożenia egzaminu sędziowskiego przed uzyskaniem wpisu na listę aplikantów adwokackich, wszedł w życie z dniem 1 lipca 1961 r.

Z powyższych względów, od dnia 1 lipca 1961 r. wpis na listę aplikantów adwokackich nie jest prawnie dopuszczalny bez dopełnienia wymagań co do odbycia aplikacji sądowej i złożenia egzaminu sędziowskiego. Wymagania te obowiązują bez żadnego wyjątku wszystkie osoby ubiegające się o wpis na listę aplikantów adwokackich. Nie ma żadnej podstawy prawnej do zwolnienia od tych wymagań również osób, które zajmowały stanowiska asesora lub referendarza śledczego prokuratury.

5. NIE JEST POŻĄDANE, ABY ADWOKAT, PRZECIWIW KTÓREMU WNIESIONO SKARGĘ DO RADY ADWOKACKIEJ, WYZYSKIWAŁ TREŚĆ TEJ SKARGI PRZEZ WNOŚZENIE DO SĄDU AKTU OSKARŻENIA PRZECIWKO SKARŻĄCEMU, ZANIM ZARZUTY SKARGI ZOSTANĄ ROZPOZNANE PRZEZ ADWOKACKIE INSTANCJE DYSCYPLINARNE.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 16 lutego 1962 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 17 listopada 1961 r. w przedmiocie polecenia cofnięcia dwóch aktów oskarżenia z art. 255 k.k.,

postanowił:

odwołanie adw. X pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Adwokat X wniósł do Sądu Powiatowego w A akt oskarżenia przeciwko Z, a drugi akt oskarżenia przeciwko W. Oba te akty oskarżenia zarzucały oskarżonemu popełnienie przestępstw z art. 255 k.k. polegających na tym, że Z w donie-

sieniu do Rady Adwokackiej podał, iż adw. X dopuścić się miał nadużyć natury finansowej, a W, również w doniesieniu do Rady Adwokackiej, zarzuciła adw. X zachowanie się sprzeczne z etyką adwokacką.

Jaki był przebieg sprawy przeciwko Z, z akt nie wynika, natomiast w sprawie W Sąd Powiatowy w A umorzył postępowanie na zasadzie art. 3 lit. c) k.p.k. w związku z art. 2 § 1 k.p.k. Od tego postanowienia umarzającego adw. X założył rewizję.

Oba powyższe akty oskarżenia wniósł adw. X bez zezwolenia, a nawet bez zawiadomienia Rady Adwokackiej w A. Rada ta, dowiedziawszy się o powyższych faktach, uchwałą z dnia 17 listopada 1961 r. poleciła adw. X cofnąć oba wymienione wyżej akty oskarżenia, uzasadniając uchwałą tym, że skargi zgłaszane do Rady przez zainteresowanych są przedmiotem postępowania dyscyplinarnego i nie mogą być jednocześnie wykorzystywane przez podejrzanych adwokatów jako materiał do wytoczenia spraw z oskarżenia prywatnego przeciwko żalącym się. Gdyby skargi złożone do Rady Adwokackiej okazały się świadomie nieprawdziwe, to — zdaniem Rady Adwokackiej w A — zachodziłaby możliwość zastosowania do skarżących art. 143 k.k.

Od uchwały powyższej adw. X wniósł w terminie przepisany odwołanie z wnioskiem o jej uchylenie, jako nie zawierającej podstawy prawnej. W uzasadnieniu odwołania adw. X szeroko przedstawia stan faktyczny swoich spraw przeciwko Z i W.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Jak wynika ze stanu faktycznego podanego w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, któremu to stanowi adw. X nie zaprzecza, wniósł on do sądu dwa akty oskarżenia bez zezwolenia Rady Adwokackiej, a nawet bez zawiadomienia jej o tym. Podstawą aktów oskarżenia były zarzuty stawiane przez Z i W adwokatowi X w doniesieniach do Rady Adwokackiej w A.

Wydział Wykonawczy podzielił pogląd Rady Adwokackiej w A, że nie jest pożądanym ani celowym, by adwokat, przeciw któremu wniesiono skargę do Rady Adwokackiej, wyzyskiwał treść tej skargi przez wnoszenie aktu oskarżenia do sądu państwowego, zanim zarzuty stawiane w skardze zostaną zbadane przez właściwą radę adwokacką bądź rzecznika dyscyplinarnego, a następnie w toku instancji — przez wojewódzką komisję dyscyplinarną. Dopuszczenie do tego, by adwokaci, przeciwko którym skierowane są skargi do rady adwokackiej, wnosili w związku z treścią tych skarg akty oskarżenia do sądu państwowego, spowodowałoby niepożądaną dwutorowość.

Wydział Wykonawczy zważył nadto, że obowiązujący Zbiór zasad etyki adwokackiej i godności zawodu, uchwalony na posiedzeniu plenarnym Naczelnej Rady Adwokackiej w dniach 6 i 7 maja 1961 r., zawiera wyraźnie postanowienia w kwestii występowania adwokata na drogę sądową. Mianowicie § 7 tych Zasad głosi, że adwokat zamierzający wystąpić na drogę sądową przeciwko osobie, która go zniesławiła, powinien uprzednio uzyskać zezwolenie właściwej rady adwokackiej.

Zasada ta powinna być przestrzegana przez wszystkich adwokatów. Nie pozostawia też ona żadnych wątpliwości co do tego, że odwołanie adw. X pozbawione jest słuszności.